

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Sanitec, s. r. o.**, se sídlem Komenského 2501, Tábor, zast. JUDr. Jiřím Pánkem, advokátem se sídlem Riegrova 2668/6c, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 13. 11. 2012, čj. 8079/12-1700, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 3. 2015, čj. 10 Af 21/2013-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 13. 11. 2012, čj. 8079/12-1700, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím o uložení odvodů za porušení rozpočtové kázně a tato rozhodnutí potvrzena. Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 10. 2013, čj. 10 Af 21/2013-28, napadené rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích zrušil a vrátil věc Odvolacímu finančnímu ředitelství, jež se s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1. 1. 2013 stalo žalovaným, k dalšímu řízení.

[2] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného posledně citovaný rozsudek krajského soudu rozsudkem ze dne 11. 12. 2014, čj. 9 Afs 101/2013-39, zrušil. Krajský soud pak ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, čj. 10 Af 21/2013-70, nyní kasační stížností žalobkyně napadeným. V něm krajský soud zcela převzal právní názor Nejvyššího správního soudu, jímž byl dle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti proti posledně citovanému rozsudku krajského soudu namítla, že závěry uvedené ve zrušujícím rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, čj. 9 Afs 101/2013-39, odporují rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, čj. 2 Afs 74/2013-64, ze dne 10. 10. 2014, čj. 4 As 117/2014-39, a ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 122/2014-34, jakož i názorům vyjádřeným odbornou veřejností. Dle stěžovatelky tak v posuzované věci měl rozhodnout rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 17 a § 18 s. ř. s.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti předmětné kasační stížnosti. Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je přitom kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Ústavní soud k tomu například v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/2005 Sb. ÚS, uvedl, že smyslem citovaného ustanovení je nepochybně „to, aby Nejvyšší správní soud se znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Podrobit takovéto rozhodnutí novému přezkumu v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo zcela nesmyslné, neboť ve svých důsledcích by v případě připuštění nového přezkumu mohly nastat toliko dvě možné situace. Buď by totiž kasační soud setrval na svém původním právním názoru (takže by věcné projednání kasační stížnosti nemělo pro stěžovatele naprosto žádný význam), nebo by vyslovil právní názor jiný (takže by postupně rozličnými právními názory zcela rozvrátil právní jistotu a popřel princip předvídatelnosti soudních rozhodnutí).“

[5] Jak již shora uvedeno, stěžovatelka svou kasační stížností napadá opětovné rozhodnutí krajského soudu vydané poté, co jeho původní rozhodnutí Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 12. 2014, čj. 9 Afs 101/2013-39, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelčina argumentace obsažená v jí podané kasační stížnosti představuje pouze a jen polemiku se závěry vyjádřenými v citovaném zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by současně namítala, že se krajský soud pro něj závazným právním názorem neřídil, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než vyhodnotit její kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. jako nepřipustnou a ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítnout.

[6] Ačkoli jediná stěžovatelkou předložená námitka (údajný rozpor závazných právních názorů Nejvyššího správního soudu s judikaturou stěžovatelkou citovanou) není způsobilá zvrátit nepřipustnost kasační stížnosti, považuje zdejší soud za seriózní k této námitce uvést následující.

[7] Především nejen v projednávané věci, nýbrž obecně, platí, že právní závěry vyjádřené v kasačním rozhodnutí zavazují soud, jehož rozhodnutí bylo vyšším soudem zrušeno, bez dalšího, a to i kdyby snad jevíly se tyto názory ať již nižšímu soudu či účastníkům řízení jako nesprávné např. pro rozporuplnost s právními názory jinými, byť třeba judikatorně již dříve vyjádřenými. Uvedené nevyplývá z představy jakési neomylnosti nadřízeného soudu, ale ze samotného principu kasačního rozhodování. Pokud by totiž úvahy kasačního soudu mohly být v konkrétní věci znovu a znovu podrobovány polemice a revizi, nemohl by žádný soudní proces dospět ke konečnému řešení. Je zjevné, že takový nežádoucí stav byl by v rozporu s pravidly spravedlivého procesu.

pokračování

[8] Nadto nepovažuje Nejvyšší správní soud výtku stěžovatelky o rozporu jeho předcházejícího rozsudku čj. 9 Afs 101/2013-39 s judikaturou stěžovatelkou citovanou za správnou. Rozsudek čj. 2 Afs 74/2013-64 řešil zcela jinou právní věc (šlo o případ krácení dotace, nikoli zákonnost odvodu za porušení rozpočtové kázně); žaloba byla v tehdejší řízení odmítnuta. Rozsudek čj. 4 As 117/2014-39 zabýval se sice též zákonností odvodu za porušení rozpočtové kázně při čerpání dotace (v tehdejší řízení poskytnuté však na základě rozhodnutí a nikoliv dle veřejnoprávní smlouvy), ale na rozdíl od nynější věci v něm dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k žádnému porušení rozpočtové kázně při čerpání dotace vůbec nedošlo (srov. např. in fine odst. [53] a [59]). Právě na argumentaci tohoto rozsudku navazoval stěžovatelkou též citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 122/2014-34, se kterým však zjevně nemohl být rozsudek stěžovatelkou kritizovaný v jakémkoli rozporu nejen (opět) pro rozdílnost řešené věci, ale již proto, že tento rozsudek byl vydán až po kasačním rozsudku čj. 9 Afs 101/2013-39.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu